

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

Números & Pasants: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ Llibreria Espanyola. Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

FREDERICH SOLER (PITARRA)

A dos quarts de dues de la tarde del dijous morí Frederich Soler, lo creador del Teatro Catalá. Feya temps que una horrible malaltia amenassava sa existencia. Pot dirse que 'l que un dia provocá ab lo seu ingeni las riatllas d'el poble catalá, havia de sufrir una agonia de alguns mesos de dolor y amarguras.

Las lletres catalanas están de pésam. Enumerar las glorias del poeta y del autor dramátich, aquí á Barcelona, teatro de sos triunfos, resultaria una verdadera redundancia. Pochs autors han lograt alcanzar com ell una popularitat tan esplendent, tan general y tan duradera.

La CAMPANA DE GRACIA pert ab en Frederich Soler un carinyós company. Quan se fundá aquest periódich la ploma xispejant de Serafi Pitarrá contribuí no poch á donarli vida. Los primers números de nostra colecció, aparescuts l' any '70, se veje en honrats per la musa festiva y satírica del popular poeta catalá, que á sos mérits literaris, reunia fermes conviccions republicanas.

Com á cataláns plorém avuy la mort de una de las mes legítimas glorias de la terra; com á periodistas ens endolém, considerant al difunt individuó 'l mes volgut de la nostra familia. Tot quant manifestéssim pera expresar lo immens dolor que 'ns embarga, resultaria pálit davant de la realitat.

En aquestas desgracias tan grans com íntimas, las llágrimas del cor esborran la tinta que la ploma tremolosa escampa sobre las quartillas.

LA REDACCIÓ.

CRÓNICA

N Pidal vá dirho *ex-abundantia cordis*: «En lo precís moment en que moren las Corts, nosaltres comensém á viure.»

Aquest verb *viure* s' ha de traduhir per *menjar*.

La taula está servida, atestada de plats succulents, cuberta de vins riquíssims. Los

presupostos que 'ls fusionistas preparavan per ells, servirán pels conservadors. En Sagasta, l' home de la gramática parda, ab més intenció que un toro de Miura, aquesta vegada ha vo'gut mo-trarse noble y desinteressat. Los conservadors no tenían alimentos y ell els hi ha proporcionat, mantenint en las filas del seu partit una cohesió y una disciplina que may aquest havia conegut quan treballava y movia las dents per compte propi.

Y ara 'ls conservadors exclaman:—D. Práxedes es un verdader home d' Estat. ¡Alabat siga eternament lo nom y 'l recort del jefe fusionista!

Y en just agrahiment al gran favor que 'ls ha fet,

mentres ell, arramblan ab tota la sustancia del presupost, obsequian al home del upé pansit, enviantli unas quantas paperinas de *bolados*.

Fins ara 'ls conservadors han fet lo cor fort imitant al famós personatge de *La Verbena de la Paloma* quan diu: «Hay que comprimirse.»

Si, ells s' han comprimit tot lo que han pogut. Tenían las Corts obiertas, y qualsevol imprudencia podía costarlos cara. Per aixó conservavan en los seus puestos als empleats fusionistas; per aixó, en materia de cambiar ajuntaments, hi anavan una mica tocats y posats; per aixó, en fi, la qüestió de las ternas pels jutjats municipals obligava al flamench Romero á enfrenar las sévas intemperancias...

Pero dead' avuy.... ¡Ah! Ja las Corts están suspesas, y no sols s' ha suspés á las Corts, sino que además s' ha declarat terminada la legislatura, á fi de dificultar la séva constitució, dat cas que successos graves é imprevistos exigissen que tornessen á reunir-se novament.

—Ja no tenim fiscals que 'ns vigilin, ni perills que 'ns amenassin—diñhen los conservadors.—Ara comensém á viure.

¡Y á viuir!
Las vacas grassas á dejunar; las vacas flacas á la menjadora. Remoció d' empleats: plantejament de tota mena de negocis.

L' estiu convida ab los recreos y atractius de las estacions balnearias. Ja no será bon conservador qui no vaja á banyarse, per corretjir las afeccions del fetje, l' entranya destiladora de la bilis, y disposar l' estómach per las formidables digestions.
¡Conservadors: á regenerarse!

Lo presupost es rich y abunda en tota mena de autorisacions. Autorisació per cridar á tots los joves de 19 anys del próxim reemplás, obligantlos á pagar ab la persona ó ab trescents duros la coincidencia de haver nascut en 1876, l' any según de la restauració borbónica.

Autorisació per comprar barcos, costin lo que costin.
Autorisació per adquirir armas, valguin lo que valguin.

Autorisació per llansar al mercat bitllets de Cuba per valor de 120 milions de duros.

Autorisació, en fi, per reformar lo régimen arancelari vigent a las Antillas, per ecoltar al oído y deixarse convencer per las industrias que 's considerin mes perjudicadas y qu' estigan mes disposas á fer un petit sacrifici.

La guerra de Cuba, imposa la paciència y la resignació en los pobres governats, mentres los que gobernan, sense trabas, ni miraments, ni respectes, exclaman:—¡Quina ganga!... Si aixó es guerra, ni may que hi haja pan!

Després de tot, ens está bé. May com ara respecte á la situació d' Espanya, pot dirse ab mes veritat: «Los pobles tenen los governs que 's mereixen.»

Sospito que algún esperit *divino* devia aconsellar als ciutadans de alguns comités dels pobles de las Aforas, que suscriuhen un document, desautorisant á n' en Salmerón, y negantli la séva qualitat de representant per aquell districte, baix lo supost de que entre D. Nicolán y 'ls seus electors s' ha establert lo més absolut divorci.

Ni 'l Sr. Salmerón ha donat motiu ni pretext per una semblant excomunió, ni aquesta pot may pronunciarse per unas corporacions constituídas precisament per organizar als partits republicans y may per desorganisarlos. ¡Quí son los Comités per recullir las actas de diputat donadas per la majoria dels electors de un districte?

Si 'l *divino* Vallés está agraviat per lo que d' ell vá dir *La Justicia* de Madrit, los Comités lluny de ferse intérpretes dels seus *divinos* rencors, devían obsequiarlo ab unas quantas tasses de tila, ab la sana intenció de apagarli aqueixas fogueradas, qu' en últim extrém cedeixen sempre en benefici dels partits monárquichs.

¡No han rigut poch los fusionistas y 'ls conservadors, al veure desmoronarse algunas pedras del baluart que l' idea republicana ha tingut sempre en lo districte de las Aforas!...

Coneixém de sobras aquell districte y estém seguríssims de que la espatxada dels Comités no tindrà ulteriors conseqüencias, tant mes quan en Salmerón ab sas campanyas republicanas, ha sapigut honrar la representació dels seus electors, mil vegadas millor que aquells que després de copar tres actas de diputat, al veure que la seva oratoria á Madrit no fa efecte y al considerar que 'ls sacrificis qu' exigeix avuy la vida pública 'ls perjudican en la seva fructuosa carrera d' advocats, surten ab lo registre de l' unió revolucionaria y del retrahiment electoral.

Pero lo que ha passat ha de servir d' ensenyansa al mateix Salmerón. Contra 'l desgabell dels que simulant sustentat temperaments extremats, voldrien aniquilar al partit republicá, es precis constituír l' unió estreta y sólida de tots los que sense renunciar als procediments revolucionaris, acceptém los legals com á preparatius dels primers. La concentració republicana, ab carácter permanent y basada en un sol programa s' imposa avuy mes que may, per combatre tant als enemichs externs com als interns de la República.

Tots los distingos y reparos únicament poden servir per prolongar la debilitat y l' impotencia del partit republicá.

Sr. Salmerón: procuri que 'ls centralistas se decideixin, y *luego* vosté deixis veure per aquí, segur de que trobará 'l mateix entusiasme qu' en aquellas jornadas memorables de la seva elecció.

P. K.

ASSEM comptes. Durant l'any 88 los gastos de guerra y marina de Alemania, Austria é Italia que forman la triple aliansa y de Fransa y Rusia que tendeixen á contrarrestarla, ascendiren á 2,872 milions de franchs, tenint en peu de guerra 2.145,000 homes.

En l'any 1895 los mateixos gastos ascendeixen á 4,000 milions, y l'efectiu en peu de guerra s' eleva á 3.800,000 homes.

Y tot per ferse la por!... Ab aquests datos se comprén que la pau armada produheixi á Europa tals estragos y causi ruinas tan espantosas. No seria difícil decidir si fora mil vegadas millor una sangría que aquest estat de anèmia qu' está agotant las forsas del continent.

Al tancar-se las sessions del Congrés los diputats monárquichs van desfilar, sense recordarse de donar aquells vivas que tenian per costum.

Pero dich mal: ja se 'n recordaren; pero no s' atreviren á donarlos.

En los banchs de la montanya hi havia 'l diputat Sr. Sol, preparat á victorejar á la República, dat cas que 'ls monárquichs se 'n haguessen anat de la llengua.

Partidaris son aquests del sol que mes escalfa; pero no del sol republicá, que tantas vegadas els ha fet veure las estrellas.

Quín horror! En certas casas de Barcelona ahont se paga tribut al vici de la luxuria, van ser descubertas algunas criaturas de 12, 10 y hasta 6 anys d' edat. Las Celestinas de aquells caus de infamia han sigut entregadas á l' acció de la justicia.

Y saben qui ha realisat aquest descubrimet? Lo cos de policia.

L' Associació dels Pares de Familia no n' estavan enterats, ni 'n sabian res. Ells qu' en tot se fican, no havian tingut may noticia de semblant infamia. No falta qui sospita que per certas cosas portan la fulla als ulls.

Tancadas las Corts han celebrat un ápat suculent á Lhardy en Canalejas, fusionista, en Navarro Reverter, conservador y en Mellado prsident de la Comissió dels Pressupostos.

En Canalejas vá ferlos; en Mellado 'ls ha amanit y en Navarro Reverter ha de menjarse 'ls.

La celebració de aquest banquet es un síntoma dels temps actuals, famosos per sos repugnants contubernis, en los quals no sembla sino que 'l lema dels homes del partit de la restauració sigui aquell dixxo catalá tan conegut: «A la taula y al lit, al primer crit.»

La Lliga de productors de Catalunya ha publicat una alocució valenta plena de veritats de aquellas que fan efecte de manxinulas, per la facilitat ab que treuhen butllofa.

Y 'l govern vá estar á punt de denunciarla; pero sembla que s' hi vá repensar y vá dir: «Aquest document es apócrifo, y no val la pena de perseguirlo.»

Mes val que s' haja fet aquesta ilusió. No 's pot rompre aixis com aixis lo mirall de la veritat, sense perill de que 'ls vidrets saltin als ulls de qui ho intenti.

Pero l' assumpto té una segona part.

Aixis que la Junta directiva del Foment vá saber que 'l manifest de la Lliga havia causat al govern tan gran disgust, tot desseguida vá presentarse al governador á protestar contra las manifestacions contingudas en tan important document.

No remenan la qua ab mes docilitat los gossets al rebre una puntada de peu del seu amo.

Després de la gravíssima autorisació concedida al govern conservador per modificar lo régimen arancelari de Cuba, los Srs. de la Junta del Foment, creuhen que podrán treure més partit de qui pot castigar á la nostra industria, llepantli las mans qu' ensenyantli las dents.

Aixó es sumament humillant; pero no hi ha més: cada hū es com Déu l' ha fet.

No es aquesta la primera vegada que 'ls elements predominants en aquella associació fan el joch del partit conservador.

Quan governan los liberals, molt enérgichs; quan manan els conservadors molt dócils.

En lloch de titular-se *Foment del Treball nacional*, haurian de ser franchs y adoptar lo títol de *Foment de las engallinadas canovistas*.

S' han descubert grans irregularitats en l' Ajuntament de Madrid. Igual exactament que llavors de 'n Bosch y Fustegueras.

La cosa no té remey: «conservadors en porta, irregularitats á la volta.»

Un episodi de l' últim envió de tropas á Cuba, efectuat desde Barcelona. La vigilia 'ls oficials expedicionaris sigueren obsequiats ab un refresch en lo Círcul Militar de Clases passivas ahont se pronunciaren brindis, y un dels convidats doná un crit de «Visca 'l general Martínez Campos!» Lo visca quedá sense resposta. Un altre cridá: «¡Visca 'l soldat espanyoll!» y ressonaren en la sala unánimes aplausos.

¿Qué menos pot concedirse als valents que corren á la mort sense esperansa de fortuna, que l' aplauso dels bons patriotas?

Lo cabecilla separatista Miró es un catalá, per mes que sembli mentida que un fill de aquesta terra puga ser partidari de la desmembració de la patria.

Pero hi ha que tenir en compte que avants de figurar entre 'ls insurrectes de Cuba, havia militat en las filas carlistas, á las ordres de 'n Savalls.

Aixó sols ho explica tot. ¿De qué no es capás un facinerós carlista?

Ni 'l paquet de *Esquellas*, ni 'l de *CAMPANAS*, la penúltima semana arribaren á mans del nostre corresponsal de Sant Cugat del Vallés ab la deguda puntualitat.—Lo mal servey es ja una cosa corrent en aquell poble. Arribant lo correu á las vuit del mati, moltas vegadas son las 11 quan comensa 'l repartó de la correspondencia, sense que fins ara l' Ajuntament s' haja queixat may de la tardansa.

CARTAS DE FORA.—*Morell*.—S' ha celebrat en aquesta població un meeting de carácter agrícola y de tendencias federales, haventhi assistit comissions de un gran número de localitats y reunintse mes de 2,000 personas. Entre 'ls oradors que sigueren més aplaudits precisa citar al Sr. Rius de Vilafranca, qui pronunciá un discurs molt eloqüent. Lo meeting ha aixecat notablement l' esperit publich en pró de l' associació de las classes agricultoras pera provehir á la defensa de sos drets y dels seus interessos.

San Felíu de Buixalléu.—No pot figurarse l' efecte que l' escrit del dia primer de juny va produhir al ensotanat de aquest poble: vá arribar fins al extrém de llegirlo de pé á pá desde la trona manifestant además que tindria 'l gust de contestarlo. Aixis vá ferho, enviant una carta á aqueixa redacció; pero per lo vist el porch se li vá tornar truja, considerant el garbo ab que vostés varen tornarli las garrofas qu' ell tan generosament els enviava. Y á propòsit: será que aquesta afició á las garrofas li prové del interés que 's pren per una noya de una vila de la comarca, coneguda per *La Garrofa*, y á la qual segons malas llenguas, ell sol acompanyar y no per la carretera sino pels corriolets del bosch? Cuidado que l' alimentació garrofera moltas vegadas sol produhir forts mals de ventre als ruchs negres!

Vilanova d' Escornalbou.—A pesar de lo que diu un pegot, corresponsal de un semanari místich y desvergonyit que 's publica á Barcelona, vá ser tal l' enfado y l' encabritament del home negre, al veure que las donzellas del poble se li tornavan balladoras, y tals insults rajaren de la seva boca, que si 'ls pares d' ellas siguessen una mica gelosos del seu honor, á horas d' ara ja l' haurian portat als tribunals de justicia.—Figuris, sino, que va dir que aquellas noyas ja no eran *fillas de Maria*, sino *fillas del dimoni*, ab lo qual vé á suposar que las sévas mares s' han entés ab aquell personatje banyut, y aixó es una verdadera injuria. Y hasta á las mateixas noyas els hi infereix un gran perjudici (per qué qui será que vulga casarse ab la filla de un dimoni?) Si 'ls zelos del nostre ensotanat son tan impetuosos, bó sería que 'l pegot corresponsal lo mediqués fentli pendre una infusió de pega, que segons diuhen rebaixa las sanchs.

Tarrassa.—Lo dia 29 va celebrarse un notable meeting republicá en lo qual hi prengueren part los Srs. Odón de Buén, Puig de Aspre, Lostau y altres oradors, abogant ab gran eloqüencia per l' unió republicana, mostrantse partidaris del procediment electoral y revolucionari y sostenint la inoportunitat del retraiment. Tots los oradors sigueren extraordinariament aplaudits per la immensa concurrencia que omplena 'l local. No en vá 'ls republicans tarrasencs han donat sempre mostrars de bon sentit práctic y de gran ardor en la defensa dels seus ideals.

PASSANT LLISTA

(Revista extranjera)

—iFransa!

—Aquí estich.

—¿Cóm te trobas?

—iGnapa! Posant bé 'l meu nom y adquirint de mica en mica lo respecte de tothom.

Aquest any, apart del gasto que hi fet en nous armaments, he aumentat lo meu exercit ab trenta y tants regiments; he construhit dotze barcos de diverses dimensions, he inventat un'altra pólvora apropiat pels canons; he perfeccionat la bala del famós fusell Lebel y ab tots aquests adelantos,

calcula tú, estich al cel.
—Pero ¿cóm marxan la industria, lo comers, las terras, l' art?...
—Dispensa, que porto pressa: haig d' aná á Madagascar.

—iItalia!...

—Sono qui

—Digas:

¿qué hi ha de nou?

—Tot va bé.

lo nostre adorable Crispi es un home que ho sab fé. A pesar de las desgracias que d' ell acaban de di, ¡corpo di Baco! s' aguantan més ferm y tiesso que un pí.

—¿Menjéu, al menos?

—Per ara

vivim sols de macarrons per mor d' arreplegar quartos per sabres y municions.

Pero no hi fa res. ¿Qué importa que 'l poble estigui dejú, mentres tinga un bon exercit y uns quants navios *del hū?*

—¿Cóm la corras ab el Papa?

—No ho sé... ¡Adeu! que m' han cridat: crech que per allá á Sicilia hi ha algú que s' ha sublevat.

—iAlemania!

—¿Qui 'm demana?

—Jo. ¿Cóm aném?

—Guapament.

Si no fos que 'ls socialistas no 'm deixan viure un moment, y que 'ls vehins mo molestan y que alguns cops fins tinch por, me 'n duria una videta lo que 's diu, que ni un rector.

—¿Progressas forsa?

—iBorrango!

D' un modo que deixa blau:

hi obert un canal de guerra,

pintat de color de pau;

hi fet posá artilleria

als teatros y als hotels,

y he conaertit los meus pobles

en campaments y quartels.

—¿Cóm estás de fondos?

—Magre:

aixó es lo que més me con.

Pero... calla, vaig á Alsacia;

me sembla que Fransa 's mou.

—iInglaterra!

—iPresent!

—Cóntam;

¿qué hi ha de nou?

—Casi res:

l' arma al coll, las ungllas llargas

l' ull viu y fent lo pagés.

—¿Y l' Egipte?

—Pues... com sempre.

—¿No 'l desocuparás?

—Si.

—¿Quán?

—L' endemá del Judici

á las sis del demati.

—iRussia!

—iVoy! ¿Qué necessitas?

—Que 'm dignis com marxas.

—Bé:

l' amo pensa coronarse

á mitjos del any que vé.

—¿Hi haurá quietut?

—Ni cal dirho:

los ánim es están calmats

y á més tenim un repuesto

de dos milions de soldats.

—¿Qu' es aquest espatech?

—iHola!

¡Y ha ressonat aquí aprop!...

¿Volst' hi jugar que 'ls nihilistas

surten del can altre cop?

***

Aquí está sintetizada,

á empentas y rodolons,

l' actual situació política

de las principals naciones.

Las grans potencias d' Europa,

segons se veu clarament,

semblan una bassa d' oli...

¡d' oli casi bé bullent!

C. GUMA.

¡ARA COMENSA!...

RA! Lo moment desitjat pels conservadors ha arribat. Pot dirse que don Anton no ha comensat á governar fins aquesta semana.

Prou que la gent de la familia se 'n queixava ab mal dissimulada indignació.

—Si; manar, ja maném—deyan respirant per la ferida:—maném nosaltres, pero 'ls fusionistas manan.

Y era així mateix. En Cánovas ocupava 'l lloch preferent del can-

delero; vuyt homes de la séva confiança despenyavan las vuyt carteras del ministeri; pero passat d' aquí, parin de contar.

¿Cárrechs del Consell d' Estat? Dels fusionistas.
¿Governadors dels bancs? Fusionistas.
¿Direccions? En mans dels fusionistas.

Los pobres conservadors feyan de masovers: cultivavan lo camp, la vinya, l' hort; pero després venian los sagastins... y se'n portavan descaradament tota la cullita.

¿Veritat que la situació era verdaderament empipadora? Lo pitjor era que no podia arreglar-se de cap més modo.

En Cánovas tenia las riendas del carro del poder; pero en Sagasta era l' amo dels animals.

—Si'm fas la més mínima inconveniencia—deya don Práxedes á don Anton—ordeno á la majoria que voti contra teu... Es á dir, desenganxo l' tiro.

—¿Pero no veus que la meva patuleya se m' impacienta y fa uns badalls de gana que trenca lo cor?

—No hi ha més: en lo de badallar no m' hi fico; pero ¡ay de vosaltres si toquéu á cap empleat dels nostres!

¿Quin remey quedava? Callar, aguntar y tragar saliva... á falta d' altra cosa més sustanciosa.

En Cánovas anava per las oficinas públicas y passava la mà per l' esquena dels empleats fusionistas, que ab la major desfatxatés s' estavan allí murmurant del govern y fumant cigarillos.

—¡No tinguin cuydado, que ningú 'ls molestará! Don Práxedes los cubreix ab lo seu manto protector, y volguentho ell, estiguin segurs de que aquests puestos serán inviolables...—

Y en lo seu interior anyadia:
—Mientras las Cortes funcionin; que després....

Quan lo desventurat mónstruo arribava á casa séva, ja se sabia: tota la escala, desde l' carrer al primer pis, plena de cessants.

—¡Don Anton, per Déu, que ja acabém la paciencia... y la dispesera també!

—¡Miri, don Anton, qu' es vergonyós que 'ls fusionistas no s' hajan encare aixecat de taula!

—¡Repari, don Anton, que si tarda uns quants días més en collocarnos, nosaltres ens quedém sense respiració y vosté sense tropa!...

Al pobre Cánovas las entranyas se li recargolavan de tristesa.

—¡Ja ho veig, fills meus, ja ho veig!—exclamava fent de manera de donar una mica de dolsura á aquella vista tan dificultosa que Nostre Senyor li ha endossat:— ¡ja ho veig que teniu rahó!... Pero ¿no us feu cárrech de que encara tinc los pressupostos per votar? ¿No veyeu que despatxar als fusionistas en los actuals moments seria suicidarnos nosaltres mateixos?...

—¡Deixéu, deixéu que jo pugui tancar las Cortes! Veuréu quina neteja farém... ¡Hasta las rajolas arrencarém de las oficinas!...

Don Anton ha cumplert la promesa. Donar la volta al pany dels Cossos Colegisladors y comensar la degollació dels innocents fusionistas—que ab aixó no hi creyan—ha sigut tot hui.

En un sol día s' han decretat quatre mil cessantias. Los ministres diu que 's passejan pels seus departaments cassant als empleats sagastins lo mateix que fieras. La forma es sempre la mateixa:

—¿Qué hi fa vosté aquí? ¿Qui va collocarlo?

—Ja veurá: l' senyor Moret va interessarse... y...—

—¡Puntada de peu! Y aném per un altre.

—¿Qui es vosté?

—Soch un recomenat del senyor Montero Rios...—

—¡Clatellada!... ¡Arri! ¡qu' en Montero Rios lo mantingui si 'l vol protegir!...

Fins ara l' partit canovista no havia fet res més que cuynar pels altres.

Ara ha comensat á ser amo de casa séva.

Lo govern dirigeix lo restaurant; pero l' establiment es pura y exclusivament seu y en los seus provehits menjadors no hi entran sino las honradas masses conservadoras.

¡Ara comensa l' tiberi!...

¡Déu sab eom acabar!

FANTASTICE.

o dirán que D. Manuel Girona, quan se tracta de defensar á la industria nacional no siga capás dels mes grans sacrificis.

En una de las últimas sessions del Senat, després de pronunciar un discurs, va asseure's, aixafantse l' barret de copa que havia deixat sobre l' assiento.

¡Un barret sacrificat á la defensa de la industria! Y com la cosa va fer riure molt als avis de la patria, avuy tothom parla del barret de riallas de don Manuel Girona.

¿Ja ho ha vist, Sr. Romero Robledo? A Fransa, l' ministre de Agricultura s' ha batut en desafió... ¿y ab qui? ¿Acás ab un conde? No senyor: ab un trist soldat ras: ab Mr. Mirman, diputat á Cortes, qu' está cumplint lo servey en las filas del exércit.

Vosté en cambi alega que mentres sigui ministre no pot desafiarse.

Los republicans francesos tindrán sempre aixó de bó: que als ministres que aquí s' usan els poden dá una lliadó.

En lo canal de Kiel un dels primers barcos que van encallar sigué l' acorassat italiá *Sardegna*.

No podia representar mes gráficamente l' estat del país á que pertany, per quant l' Italia desde que forma part de la triple aliansa, també está encallada y corre gran perill de anarse'n á pico.

Los amichs de D. Práxedes en justa admiració al gran servey que ha prestat als conservadors han decidit regalari una *planxa* de plata.

Regalo simbólich: qui l' ha feta, que la recordi.

La Reyna regent s' ha mostrat també molt obsequiosa ab ell, regalantli un quadro pintat al oli.

Continua l' simbolisme:
Los conservadors que menjin y en Sagasta que 's consoli contemplant aquell retrato que li diu:—Ja has begut oli.

A un marqués qu' es regidor de Barcelona l' han nomenat de la comissió del matadero, y ell, al instant ha renunciat lo cárrech.

Comprenh y m' explico perfectament sos escrúpols ari-tocráticos.

Als que tenen sanch blava á las venas, no se 'ls envia aixis com aixis al escorxadore.

A Inglaterra, á conseqüencia de haver perdut lo ministre de la Guerra una votació sense importancia, han caygut los liberals y han pujat los conservadors.

Pero 'ls liberals de allá s' negan á apoyarlos, ben diferents dels liberals de aquí.

Aquella es la terra clásica del sistema parlamentari, y Espanya la terra clásica del Carnestoltes.

¡Aun hay patria Veremundo!

Dich aixó entussiasmat davant del gran exemple de religiositat que s' ha donat á Galicia ab motiu de la romeria de Sant Pelayo. Per si havian de portar lo tabernacle 'ls minyons de San Mateo ó 'ls fadrins del Ferrol, van armarse grans disputas. Y al últim varen dir:—Vaja, 'ns ho farém á ganivetadas.

Y 'ls ganivets van sortir á la llum, y qui no tenia flamench, va valerse del revólver, y qui ni revólver tenia, va apelar al garrot, convertintse alló en un tremebundo rosari de l' aurora en torn de l' imatge del gloriós sant.

Resultat: uns quaranta ferits: un parell de capellans estussinats, y la santa tradició de que 'ls fills de Sant Pelayo, en holocauste al seu patró son capassos de tot, fins de treure's las tripas, salvada y garantida y oferta als ulls del mon civilisat com un admirable exemple.

Respirém fort y exclamém de nou á tot pulmó:—Aun hay patria Veremundo!

L' altre dia van celebrar un tech á ca'n Justin los principals dentistas de Barcelona.

Lo president del gremi podia pronunciar lo següent brindis:

—Brindo, senyors, perque durant molts anys poguéu menjar ab las dents dels altres!

Una correcció gramatical al *Insensat* del *Diluvi* que ara se 'ns ha tornat un revistero de pilota espartarrant.

Parlant de l' excitació que hi havia l' altre dia en lo Fronton, diu: «¡Cuánto enojo, qué trepidante frenesi se nota en ciertos instantes entre los puntos que pueblan aquel recinto! Y esto que es ventilado; á ser *recluido*, de seguro revienta todo.»

Qualsevol que conegui l' valor de las paraulas sab de sobras que l' Fronton no pot ser *recluit* perque es un edifici. Gramaticalment parlant, únicament poden ser recluits los sers animats y especialment los malvats y 'ls bojós. ¿Ho tens entés, *Insensat*?

En Lopez Dominguez es qui va restablir las bandas de tambors en los regiments de Infanteria.

Y ara l' seu successor Azcárraga se disposa á suprimirlas, sens dupte perque calcula que á só de timbals no s' agafan insurrectes separatistas.

Pero si senten á dir qu' en Lopez Dominguez se pren á desaire aquesta supressió y s' enfada, no s' ho creguin.

Lo general dels canaris se consolará pensant que restablint los tambors, es á dir realisant un acte verdaderament *ruidós*, va ascendir á Capità general. Y ara ja ho es y ningú le 'n treu.

Podrán suprimirse 'ls tambors; pero no 'ls tres entorxats que porta cusits á las mànegas de la casaca. Podrá suprimirse l' ruido; pero no las nous.

Els de Barbastro veyent que als de Solsona se 'ls ha donat bisbe, també 'n demanan, compromententse á pagarlo de la seva butxaca al igual que 'ls solsonins. Lluny de oposarme á que se 'ls dongui aquest gust,

crech que seria convenient qu' en totas las diócessis d' Espanya se seguís lo mateix sistema. Que fassin lo que fá cada fill de vehí: qui vol tirar bisbe á l' olla, se 'l paga.

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADAS COMPRIMIDAS—
- 1.ª *Fi-la-del-fi-a.*
  - 2.ª *Cas-te-lla-na.*
  - 3.ª *Es can-da-lo-sa.*
  - 4.ª *Es-to-ca-da.*
  - 5.ª *Fi-lo-so-fi-a.*
  - 6.ª *Ho-me-o-pa-ti-a.*
- 2.ª GEROGLIFICH.— *Isaias es nom d' home.*

XARADA
Beguda de molta estima,
la *prima*;
mineral que molt agrada;
dos-girada;
y vegetal veurás qu' es,
girat-tres.
Pnes si vols saber lo qu' es cavilant sols una estona, veurás que lo *total* dona objecte de... bastonés.

M. SANALP Y P.

TRENCA-CLOSCAS
LARI DE LLADÓ

Formar ab aquestas lletas lo titul de tres produccions catalanas.

F. R. CLÁ D' OU.
LOGOGRIFO NUMERIC
1 2 3 4 5 6 7.—Població catalana.
1 2 3 4 2 7.— id. id.
1 3 2 6 2.—Nom de dona.
1 2 3 2.—En lo mar.
1 2 7.—Bestia en plural.
6 5.—Nota musical.
5.—Vocal.

CONVERSA
—¿Ahont tens el noy, Salvador?
—A Moncada á passar uns quants días ab lo seu oncle.
—¿Ab en Peret?
—No; ab el qu' hem dit avants tots dos.

JOANET NADAL.

GEROGLIFICH
XX
I
ral ral ral ral
ral ral ral ral
SON
P P P P P P P
A A A A A A A
NOY DE SANS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

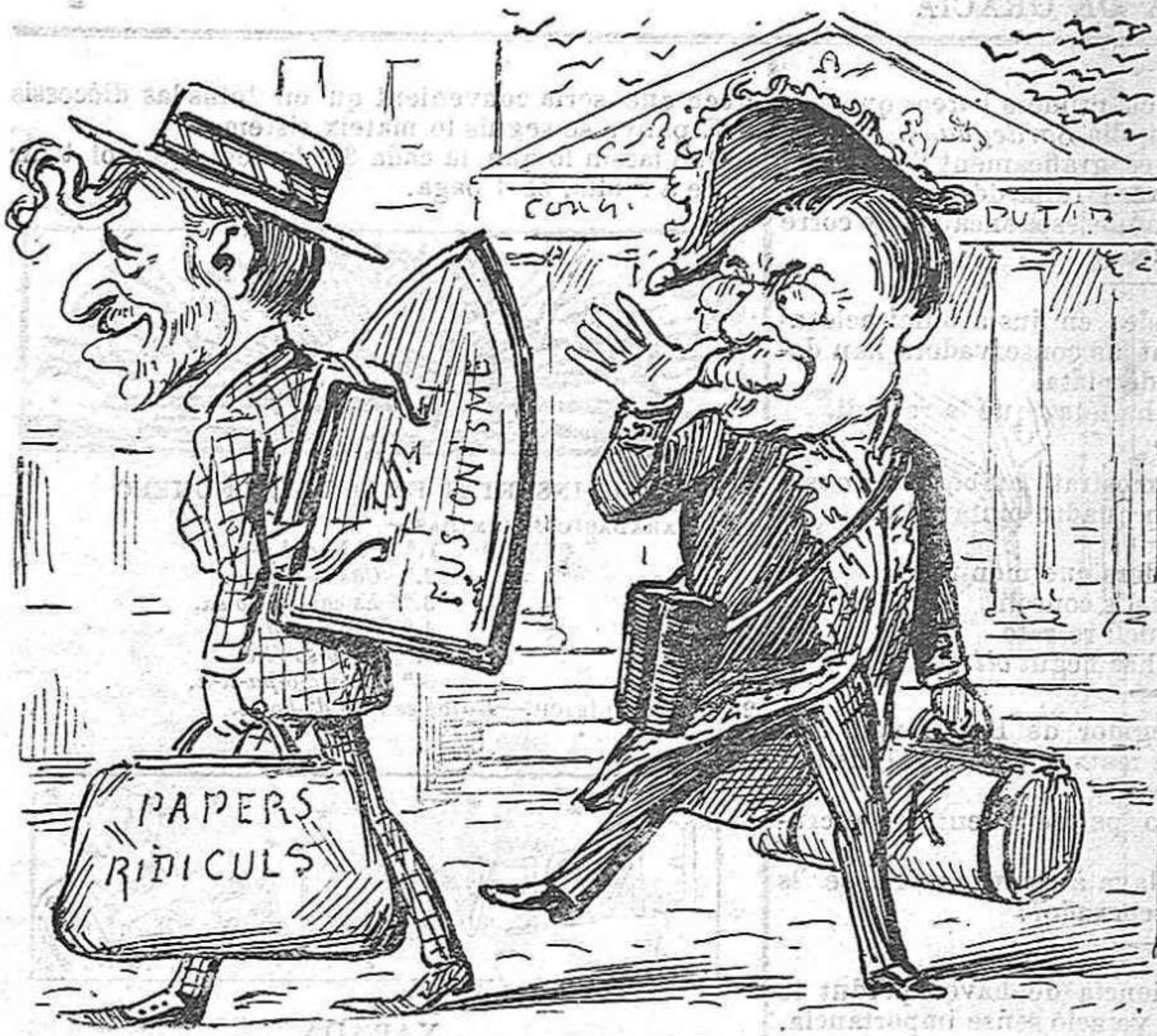
Ciudadans S. de Vich, Un Xinxonet, F. S. (Nas de Vicari), C. Gelaber, Mistets de Castellá, F. Sabateras, J. Brun, E. S., F. O. F., P. de Reus, E. Tomba, A. Font, A. Sabat del Vendrell, F. Polviány, Gall sense cresta, M. C. (a) Boga, Un gegant espatllat, Pepet Adaball, J. Puató de C., Nicodemus, y Un Adoba-cocis.—Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans Tonet Brusau, Joanet Roca, R. Martí Corbera, Germá de Maceo, Pepito, Paco, Anton E. Ferrauit, A. F. F., C. Ninas, J. Roca, Lluque, Cinto Brub, Joseph Ligadas, Pere Carreras, Galán per tot, Soch de Boga, Un Esperit, R. Tomujá, A. Suñé Cupóns, H. Vila M., y J. Neteja.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá A. del Corral: Rebudas las dos composicions: están bé, gracias.—Salvador Bonavia: Las de vosté son fluyras y careixen de facilitat.—Sanch de Cergol: No 'ns agrada prou.—Aguileta: Va bé.—J. G. (Sancti Spiritus): Enterats de la seva carta interessant.—J. Domingo Domenech: Está bastant bé: mirarém de publicarla.—P. P. T.: No som partidaris de las traduccions; y la de la present semana es inferior á la rebuda ab anterioritat.—J. Sala Marigó: No 'ns acaba de fé l' pes.—M. Posiello: Es fluyx.—E. Ametller: Las questions doctrinals preferim tractarlas nosaltres ab lo nostre criteri.—Gonnella pot-tich: Enterats y la tindrém present.—A. Doria: Encare que una mica extravagant, va bastant bé.—Quimet de las Coplas: La poesia está bé y la publicarém.—R. Alonso: Rebut lo duplicat: l' altre composició la buscarém.—Pepet de Vilafranca: Queda acceptada la poesia.—A. P. y S.: (Cattlar): La noticia que 'ns dona es grave y es necessaria una firma coneguda que la garantisca.—Gayter del Panadés: La xarada es excessivament llarga sense necessitat de serho.—Si la concretés trayentne mes de la meytat, podria aprofitarse.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20
Lopez Robert, Impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

—Adeu, Sagasta, y mil gracias per lo bé que t' has portat!...

Salut, paciència... y conserva la planxa que t' has guanyat.

En las cuestiones d' ensenyansa hi volen posar la mà:

ja fa molt temps que aquí a Espanya ells tallan el bacallà.

Segons los últims telégramas que 'ns han arribat de l' Isla

las impresions del héroe diu que son molt optimistas.

Quan de una esquadra disposi tan forta y tan tremebunda

ja 's pot dir que han begut oli los insurrectes de Cuba.

Va restablir los tambors y 'ls entorxats van donarli de Capità general;

y 'l seu successó 'ls esbotza, y exclama 'l pobre Dominguez. —M' has ben xafat el timbal.

Pelegrinació solemne que prompte 's celebrarà. Ávants no s' assequi l' herba sortiu tots a pasturar.

